

Duminica Sfântului Apostol Toma

Cu dreapta cea osârduitoare coasta Ta cea de viață dătătoare Toma a cercat-o Hristoase Dumnezeule că dacă ai intrat ușile fiind încuiate cu ceilalți Apostoli a strigat către Tine: Domnul ești și Dumnezeul meu.

(*Condacul Duminicii a II-a după Paști*)

“Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut” (Ioan 20, 29).

Sfântul Ignatie
Briancianinov,
icoană

Aceste cuvinte le-a grăit Domnul credinciosului Său ucenic, care n-a vrut să creadă în învierea Domnului atunci când ea i-a fost adusă la cunoștință de către frații lui, Apostolii; aceste cuvinte le-a grăit Domnul ucenicului care spusese sus și tare că el nu va crede în învierea Domnului până ce nu se va căpăta dovada vie a acestei întâmplări atât de minunate și atât de însemnate pentru lume.

“Am văzut pe Domnul”, i-au spus cu bucurie Sfântului Apostol Toma ceilalți Apostoli, cărora li S-a arătat Domnul chiar în ziua învierii Sale, seara, intrând în cămară fără a deschide ușile.

Cămara era zăvorâtă bine de frica urii iudeilor, ce de-abia săvârșiseră uciderea de Dumnezeu și luaseră toate măsurile împotriva învierii care fusese prevestită.

“De nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor”, a răspuns Toma, pe care îl uimise preâmbucurătoarea veste, și “de nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și de nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (Ioan 20, 25).

Vorbind astfel, a arătat nu necredința cea vrăjmașă lui Dumnezeu, ci bucurie negrăită; așa a arătat ce simțea sufletul lui înaintea măreției întâmplării ce a schimbat soarta omenirii. Cu Hristos și în Hristos omenirea a înviat.

Atotbunul Domn nu a întârziat să îi dea iubitului Său ucenic dovada pe care acesta o dorea. După ce a trecut o săptămână de când Se arătase Apostolilor pentru întâia dată, Domnul S-a arătat din nou, fiind ei cu toții împreună și Toma aflându-se cu ei. Ușile erau închise, ca și întâia dată, de frica iudeilor.

Apostolii L-au văzut dintr-o dată pe Domnul stând înaintea lor. “*Pace vouă*”, le-a grăit El. Apoi, întorcându-se către Toma, i-a zis: “*Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele, și adu mâna ta și o pune în coasta Mea, și nu fi necredincios, ci credincios*” Prin aceste cuvinte, Domnul a arătat că El, Cel pretutindenea fiilor după dumnezeire, era în mijlocul ucenicilor Săi și atunci când Toma, presupunând că El nu este de față, le-a arătat răspicat acestora starea de nedumerire care îl cuprinsese la vestea învierii. Toma dorea să se încredințeze de înviere: el primește o încredințare neasemuit mai înaltă, înaintea căreia nici n-o mai bagă în seamă pe cea a învierii. “*Domnul meu și Dumnezeul meu!*” – strigă Toma. „Încredințându-mă de

Dumnezeirea Ta, nu mai caut să mă încredințez de înviere. Ție, Atotputernicului Dumnezeu, îți sunt cu puțință toate lucrările, care sunt mai presus de înțelegerea omenească”.

Ca răspuns la mărturisirea Apostolului, Domnul i-a fericit pe “*cei ce nu au văzut și au crezut*”. Și pe noi ne-a pomenit Domnul, i-a pomenit pe toți cei care nu L-au văzut cu ochii trupești! A făcut această pomenire în timp ce stătea în mijlocul Sfinților Săi Apostoli cu omenitatea luată asupra Sa, adusă jertfă pentru omenire și deja proslăvită cu slava învierii!

N-am fost uitați de Domnul nici noi, cei ce suntem de față aici, în sfânta Lui biserică, pomenind această întâmplare de care ne despart optsprezece veacuri.

Fericiți suntem noi, cei care nu L-am văzut, însă credem în El! Fericiți sunt aceia dintre noi care cred în El! Miezul faptei este credința. Ea îl apropie pe om de Dumnezeu și îl face pe om al lui Dumnezeu; ea îl aduce pe om înaintea feței lui Dumnezeu, și în ultima zi a vieții acestei lumi, la începutul zilei veșnice, îl va așeza de-a dreapta tronului lui Dumnezeu ca să îl vadă în veci pe Dumnezeu, ca să se desfăteze în veci de Dumnezeu, ca să bucure în veci împreună cu Dumnezeu.

(Sfântul Ignatie Briancianinov,
Predici la Triod și Penticostar)